

De la resistència a la independència

El Consell de la República
des de dins

Gerard Sesé

Pròleg de Lluís Llach
Epíleg de Dolors Sabater

Caligraf

**De la resistència a la independència:
El Consell de la República des de dins**
Gerard Sesé

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2023

Primera edició — abril de 2023

Publicació

Edicions Callígraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

Disseny i maquetació

Plàcid Busquets
www.placid.cat

Correcció

Santi Bonnín

Impressió

DC Plus, Serveis Editorials

ISBN

978-84-126744-6-0

Dipòsit legal

GI 463-2023

© **del text**

Gerard Sesé Lara

© **d'aquesta edició**

Edicions Cal·lígraf, SL

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic. Les infraccions d'aquests drets es troben sotmeses a les sancions establertes a les lleis.

*A totes aquelles persones que van
votar i van fer possible l'1-O.*

TAULA

Introducció indispensable abans de llegir el llibre en tres preàmbuls	
Preàmbul 1: Una oportunitat	13
Preàmbul 2: Oda a Esquerra Republicana de Catalunya	15
Preàmbul 3: Les imprescindibles aportacions de l'Helena Casals	17
Pròleg de Lluís Llach	
Preservar el nostre millor aval: l'1-O	21
Quan neix el Consell? Context polític del 2018 i l'acord d'investidura post-155	
El buit entre les institucions espanyoles i les entitats republicanes	25
El Consell neix per la necessitat d'omplir un buit	29
Per què es crea el Consell?	
La missió del Consell i la legitimitat de l'1-O	35
El Govern efectiu de Quim Torra	37
El concepte de la «bifurcació»	42
El reconeixement oficial del Consell i la política autonomista	48
Els fundadors de la República Catalana: el registre ciutadà	53

El Consell és una institució o una entitat?	
La primera institució republicana	
L'embrió del Consell al Parlament de Catalunya	59
La invisibilitat del Consell als mitjans	60
Una entitat privada belga?	64
Com funciona el Consell? L'estructura institucional i la legitimitat democràtica	69
El registre ciutadà, l'Assemblea de Representants i el Govern del Consell	69
La transició de la fase fundacional a la legitimitat directa	71
És el Consell realment transversal?	
Vocació d'Estat Major de l'independentisme	77
Quina relació tindrà amb les institucions autonòmiques?	
El mite de la tutela	81
Quina és l'estratègia del Consell?	
El #PreparemNos i la confrontació	
Esbudellant el #PreparemNos	87
Confrontació o submissió	94
Per què la seu del Consell està a l'exili?	
Lluita jurídica i internacionalització	
Qui ha d'impulsar el Consell?	101
Un «acte equivalent» per esborrar la DUI	104
Consell i exili: una felicitat coincidència	110
La Xarxa Diplomàtica	113
Com es finança el Consell? La seva base ciutadana	125

Què són els Consells Locals? L'acció a l'interior	129
Breu repàs a l'acció interior del Consell	135
El debat sobre la reformulació del Consell	143
Espai Transitori Parallel	144
Confrontació, autonomisme, unitat i partits	149
Epíleg de Dolors Sabater	
De la negativitat al positivisme efectiu	157
Índex d'intervencions de l'Helena Casals	161

Introducció indispensable abans de llegir el llibre en tres preàmbuls

Preàmbul 1: Una oportunitat

Quan vaig assabentar-me que hauria d'escriure un llibre sobre el Consell de la República vaig saber de seguida que tenia una gran oportunitat per, parafrasejant un dels periodistes de moda a Catalunya, Carles Porta, posar llum a la foscor. Això vol dir, bàsicament, tenir l'ocasió de posar els punts sobre les is, de narrar amb detall totes les preguntes que planen sobre la institució republicana, preguntes que, per algun motiu obscur, hi ha gent amb poder que no és partidària que es contestin. Escriure aquestes ratlles significa tenir un altaveu per mirar de compensar l'intencionat ostracisme comunicatiu que pateix el Consell de la República i, si ho aconsegueixo, poder demostrar com és d'important aquesta eina per assolir la independència.

Potser, alguns lectors usaran deliberadament aquest primer paràgraf com a pretext per deixar de llegir. És força factible que, malauradament, per l'entorn polític pel qual deambulen o pels mitjans que consumeixen, prejutjaran aquest llibre i el titllaran prematurament de pamflet, un intent maldestre d'adoctrinament, una sapastra justificació d'un ens eteri i fictici al servei d'uns quants i no pas al d'un país i de la veritat. Que estic a sou d'alguns i que per això gasto aquest to vehement i cregut i que tan sols donaré arguments en favor d'un espai polític amb poca traça per dissimular-ho.

Ja us dic ara que no. Aquest llibre és el fruit d'una curosa feina empírica que aporta fets, dates i noms a una feina col·lectiva al servei d'un inequívoc objectiu: la independència de Catalunya en forma de república. Una lectura que no per ser pretesament amena deixa de ser rigorosa i precisa. Us demano,

doncs, que aparqueu les contradiccions, les diferències, els dubtes i les suspicàcies. Dit d'una altra manera, intenteu desintoxicar-vos de tot l'ecumene¹ que creieu saber sobre el Consell de la República, de les mitges veritats i de les suposades malèvols evidències que us poden haver arribat fruit de les incongruències practicades des de totes les trinxeres per intentar tombar-lo, tot sigui dit, sense èxit. Poseu la ment en blanc, gaudiu de la lectura i absorbiu tot el que considereu necessari per inflar el vostre desig de llibertat col·lectiva. Si aquestes ratlles serveixen per engrescar-vos, per retornar-vos la il·lusió i revitalitzar la vostra força per encarar un nou embat amb l'Estat (no violent, democràtic i bla, bla, bla...), podré dir que m'importarà ben poc que aquest llibre no sigui un *best-seller* (i si ho fos, millor per la causa, perquè destinaré els drets d'autor a les arques del Consell), ja que hauré aconseguit amb escriure l'objectiu final. Useu aquest llibre per reflexionar i entendre el què, qui, com i quan, per dotar-vos d'arguments poderosos i precisos de cara a les sobretalles, a les converses de bar o als *afterworks*. Aprofiteu cada mot per obtenir eines fefaents per contraposar els vils i pèrfids objectius dels qui no volen la independència. Aquest llibre està fet perquè l'esbudelleu i us el feu vostre.

Encara diria més, he comprovat no poques vegades (en la meva persona i en tercers) que el Consell «hi guanya de prop». És a dir, quan se'l descobreix plenament, quan la informació arriba com toca, sense interferències ni intoxicacions (com malauradament no passa), és quan, decididament i, fins i tot, amb vehemència i pompositat, hom no dubta i s'inscriu immediatament al registre ciutadà republicà del Consell que, per cert, actualment ja aglutina més de cent milers de ciutadans disposats a guanyar la república.

Acompanyeu-me, doncs, en aquest apassionant viatge polític, que possiblement desconexíeu, per copsar des de dins tots els detalls que fan del Consell de la República la institució

1. L'ecumene (del grec οἰκουμένη) és el conjunt del món conegut per una cultura.

clau per a la independència. Coneixeu tots aquells punts que cal saber, des dels fets més recents als moments històrics transcendentals per al país que han portat la lluita independentista a reinventar-se per trobar fórmules d'èxit, fins als sacrificis personals i col·lectius en pro de la república. Iniciem un vertiginós viatge que ens portarà a entendre en quin moment ens trobem, quines són les nostres innegables fortaleses, com podem buscar i forjar lluites compartides i com les podem fer imbatibles. La informació és poder i el coneixement, la millor arma. Aquest humil llibre pretén empoderar-vos. Comencem. #PreparemNos.

Preàmbul 2: Oda a Esquerra Republicana de Catalunya

Crec que és necessari fer aquest segon preàmbul abans de començar a entrar en matèria. Com és sabut a causa d'un article meu, publicat a *LaRepública.cat* (article que es fa viral un parell de cops l'any perquè es va compartint sovint), Esquerra Republicana de Catalunya va ser el meu partit durant anys, la meva primera militància política i les seves sigles van associades al meu record de preadolescència. Ep, i no com una metàfora romàntica, sinó que, literalment, les tenia dibuixades al meu estoig de preadolescent imberbe. Tot un atreviment si tenim en compte que a principis de la dècada del 2000 molt poca gent de la meua edat s'implicava políticament i molt menys es posicionava a favor de la independència de Catalunya (vaig tenir la meua socialització secundària, és a dir, l'escola i l'institut, a la dura Àrea Metropolitana de Barcelona, concretament a Cerdanyola del Vallès, on em deien pagès al pati per parlar català).

Esquerra, per mi, és també la meua pèrdua de virginitat en la política, vaig fer les pràctiques de la carrera de Ciències Polítiques al grup parlamentari d'ERC al Parlament i Oriol Junqueras, després de ser el meu professor d'història a la UAB, es va convertir en amic i mentor amb qui vaig compartir moltes

aventures, projectes audiovisuals a la ràdio i a la televisió, vaig fer-li de negre en diferents guions, corregir exàmens de companys plegats i, fins i tot, calçotades a casa seva amb partidet de futbol per cremar la carn i la salsa romesco. Jo em vaig arribar a creure que compartíem una bonica amistat i tot.

És per tot això que Esquerra Republicana de Catalunya és i serà el partit de la meua vida. Però per mi, un partit no deixa de ser una eina, un instrument, un catalitzador per projectar i collectivitzar un projecte social, un conjunt d'accions; és un utensili necessari, tal com tenim muntada la nostra societat, per poder canviar el nostre dia a dia i fer-lo millor. Per tant, per més que m'apreciï ERC, el meu objectiu és fer de Catalunya una República perquè estic convençut que ens aportarà prosperitat i benestar. Vull un estat per gaudir de les eines que t'ofereix per afrontar millor com a societat els reptes que el futur ens ofereix. Allò de «ser amos del nostre destí». Així doncs, intento ser conseqüent i coherent amb els meus actes. L'afecció a un partit polític, per tant, no ho és a unes sigles sinó al que aquestes representen i comporten. Si el partit canvia d'objectiu, no cal que hi continuï.

Durant tot el 2018 vaig ser molt crític amb aquesta formació perquè no entenia el gir que estava duent a terme. Potser no tinc paciència, potser soc jo qui va errat i d'aquí a uns anys ens sorprendran. Si és així no tindrè cap problema de reconèixer l'error i aplaudir-los. Però, ara per ara, fidel a les meves conviccions i a l'anhel de llibertat que tan intensament em crema per dins, vaig donar-me de baixa amb molta tristesa (recordo el neguit a l'estómac) el gener del 2019, després d'anys de militància.

Sigui com sigui, vull deixar clar que ERC no és només la seva direcció sinó la seva militància de base i ho sé per experiència. M'estimo ERC i la seva gent. També vull remarcar que ens necessitem tots, que ningú no és prescindible i que només ho aconseguirem junts i de la mà. Ep! Això no vol dir que hàgim de renunciar a allò que creiem o que ens identifica: unificar esforços no vol dir claudicar ni diluir-se uns en els altres. Vol dir buscar complicitats i denominadors comuns per avançar.

Pròleg de Lluís Llach

Preservar el nostre millor aval: l'1-O

L'1-O és una data fundacional. Potser no serà l'única, però sí que és la primera que avala el poble de Catalunya de manera molt definitiva, amb un compromís democràtic i cívic indubtable. El Consell de la República és la representació institucional de l'alè de l'1-O i vol ser una eina transcendent per assolir-ne els objectius.

L'esforç que representa l'1-O, tant d'organització, de participació i d'unitat d'acció com d'estreta col·laboració i comunió entre institucions i ciutadania, és un aval magnífic que cal preservar. I avui, ja es pot afirmar que la repressió exercida per l'Estat espanyol i resistida per la gent també és un aval! Els intents de sotmetiment virulent (i l'opressió sostinguda que se'n deriva fins avui dia) ens avala el caràcter legítim de la lluita democràtica que portem a terme fins a la independència. I entenc que el Consell és la institució que representa millor aquesta lluita, amb transversalitat i garanties de funcionament. Una eina complexa que conformen els seus registrats, els Consells Locals, l'Assemblea de Representants i el Govern del Consell, del qual formen part els Honorables Consellers i el Molt Honorable President de la Generalitat a l'exili, per enèsima vegada en la nostra història.

Des del primer moment que se'm convidà a formar part del Govern del Consell, em vaig trobar un grup de persones de procedència ideològica polièdrica. Alguna gent pròxima a les meves conviccions i d'altra més distant, però amb un sol objectiu, mantenir viu el mandat de l'U d'Octubre i entendre que per fer la independència tots som necessaris. De fet, penso que estic en

una institució transversal que representa el tarannà heterodox i divers del meu país, i que assumeix que hem de treballar plegats per recórrer el camí fins a la llibertat col·lectiva.

Dit tot això, semblaria prou clar que tot independentista hauria de ser del Consell, però, avui, encara no és així. Potser la ciutadania no ha rebut prou bé el missatge. Potser la manipulació i desinformació interessada, amb opinions que es basteixen des dels mitjans de comunicació i polítics que no li tenen simpatia, també n'és causa. Però també hi ha errors atribuïbles a altres motius. En el seu naixement, les condicions de repressió en què hem viscut i vivim, amb un estat envalentit i amb unes institucions catalanes intervingudes pel 155, van provocar que la constitució del Consell fos rebuda enmig d'una gran confusió informativa i de contingut. El Consell nasqué en un context de maniobres polítiques, potser necessàries i fruit del convuls període post-2017, que van confondre tant els orígens com la voluntat. Recordo l'amalgama de sigles que sortien a la llum juntament amb el Consell de la República. Junts per Catalunya, la Crida o Debat Constituent, a més a més amb les dificultats comunicatives que provocava el nou exili, la presó i l'inici d'una certa desorientació del moviment en constatar les primeres desavinences importants entre les direccions independentistes, la manipulació informativa constant i el 155 de l'Estat i les seves aliances. No va ser fàcil.

He parlat abans que el Consell té un punt de complexitat perquè té voluntat d'institució nacional. Així, compta amb arrelament territorial important a través dels seus Consells Locals, amb una Assemblea de Representants electes i el mateix Govern del Consell. Aquesta complexitat té avantatges, però també inconvenients. D'una banda, perquè la institucionalització vol dir reglaments, processos, normes... i això es tradueix, sovint, en lentitud. Una parsimònia que a alguna gent la posa molt neguitosa, a mi també, ho reconec. L'Assemblea de Representants o els Consells Locals i gosaria dir que, també, el Govern del Consell voldríem anar més de pressa. Però val a dir que els temps polítics del país condicionen i molt. A més a més,

el Consell s'ha donat unes necessàries normes i reglaments que s'han de complir, que adjudiquen uns rols determinats a cadascun dels seus protagonistes, importants i necessaris en la institució, des del seu paper específic.

Els Consells Locals són la nostra espina dorsal i la nostra identitat en el territori. A vegades els CLs són els que més pressa tenen i ho entenc. Fa massa temps que esperem i volem feina. I volem fer-la!

L'Assemblea de Representants és la cambra des d'on han de sortir iniciatives organitzatives, aprofundiment de continguts en tots els àmbits socials i polítics per, finalment, fer propostes o millorar les que des del Govern o els Consells Locals els hi arriben. Entendre el seu espai, la seva complexitat, i generar dinàmiques positives i propositives és una funció que necessita la generositat dels seus membres.

Finalment, el Govern del Consell, el sento com el catalitzador d'aquesta força organitzativa que es posa al servei d'un mateix objectiu: fer efectiu el mandat de l'1-O, és a dir, la independència de Catalunya.

Passat el temps, crec fermament en el Consell per les raons que ja he dit al principi, però s'hi afegeix un fet diferencial important: el Consell té la seva seu en un país estranger, Bèlgica, de molta protecció democràtica. Això el fa una eina especial, aixoplugada i poc a l'abast de la repressió de l'Estat. A més a més, compta amb uns altaveus de primer ordre al Parlament Europeu. Sempre he lamentat que, per causes poc polítiques, no s'hi hagin conjuminat les voluntats de tots els representants independentistes, la qual cosa hauria engrandit encara més aquesta força. Tot i això, la feina dels eurodiputats del Consell i la dimensió internacional del president Puigdemont han obert les portes dels mitjans d'arreu sobre el que passa a Catalunya.

Cal destacar també la lluita jurídica fora i dins de les fronteres de l'Estat espanyol i lloar la tasca d'advocats com en Gonzalo Boye, que ha aconseguit (sense desmerèixer la feina de l'Andreu Van den Eynde, en Benet Salellas i altres col·laboracions), amb la seva tossuderia, la seva lluita mediàtica i el seu

domini del dret comparatiu europeu, els principals triomfs jurídics a l'estranger dels membres del Consell i el seu president. En aquest aspecte, permeteu-me que parli del més recent: la sentència sobre les prejudicials de les euroordres dictada pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE). Valgui a dir que jo no em sento coparticipant d'una «minoria nacional», sinó que em sento participant d'una nació que la vull sentir completa. Però l'estratègia jurídica ens ha obert una línia de feina esperançadora a través de la nostra definició com a Grup Objectivament Identificable (ja famós a les xarxes socials per les seves sigles: GOI). És un altre mèrit que s'ha assolit partint de la lluita col·lectiva, amb la participació destacada dels membres del Consell a l'exili. És més, el Consell de la República ha esdevingut, en si mateix, el punt d'identificació més visible de grup perseguit i objectivament identificable dels independentistes catalans. El registre ciutadà del Consell podria ser la gran prova que els catalans som un GOI.

Finalment, tots els membres del Consell hem de tenir clar que som, en aquests moments, el principal adversari a abatre. Per l'Estat i els seus tentacles; pels partits unionistes (també els catalans) i per alguns que no ho són; pels mitjans de comunicació espanyols amb la satisfeta col·laboració d'alguns d'aquí; per la judicatura espanyola; per les forces repressives i d'ocupació; pels poders econòmics oligàrquics i extractius... Ben mirat, a l'alçada històrica que vivim, ja tot l'Estat espanyol és una claveguera obstinada a empobrir-nos, perseguir-nos i anorrear-nos.

Per això en volem marxar. I el Consell, avui, n'és una eina clau.